

NGUYỄN-ĐẠO-KÍNH THƯ-CỤC

MIÊU-THUYỀN

DEPT LEGAL
INDOCHINE
N° 9587

M(35)

NGUYỄN-ĐẠO-KÍNH THƯ-CỤC

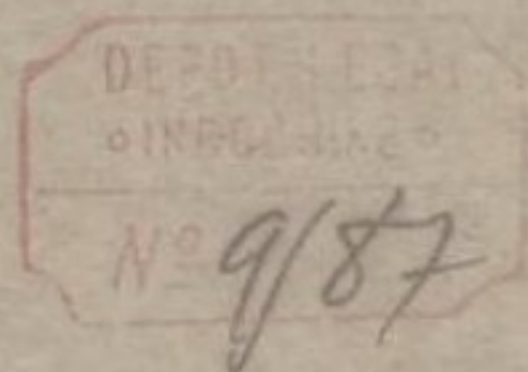
Xuất-bản và giữ bản-quyền
In lần thứ nhất, năm 1928

5491

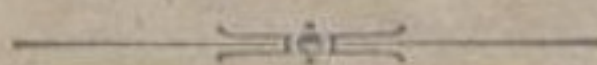
quyền

Giá 0\$12

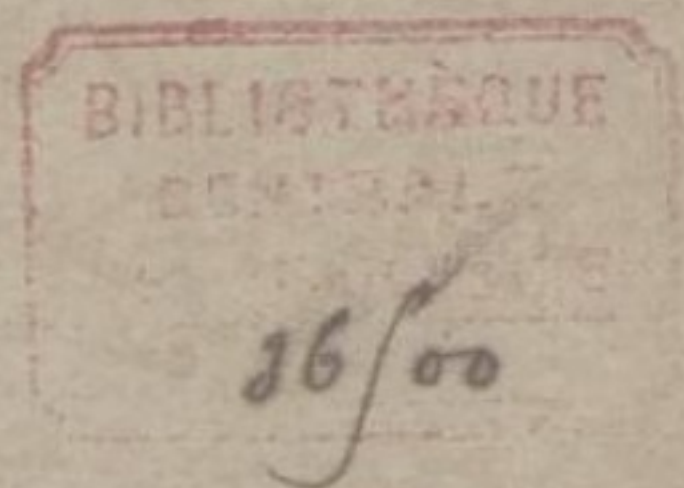
THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIETNAM
NATIONAL LIBRARY OF VIETNAM

MÂY LỜI NÓI ĐẦU

Ai cũng chỉ biết Điều-Thuyền nhan-sắc đẹp, tính-hạnh thuần, lập mưu lạ, cử-xử nhanh, hóa ra tay bõn-bờ bố con Đồng-Trác đến nỗi khuyết-liệt mà không biết, nếu thế chẳng qua là đồ gái đẹp làm hại người thôi, kể chi. Nào biết đầu người dầ đẹp, tài lại giỏi, mắt trông thấy giặc Đồng-Trác ngang-ngược nhà Hậu-Hán sắp xiêu, quan Tả-đồ là Vương-Doãn sẵn lòng giúp nước nhưng không đủ sức dẹp giặc, nàng phải liều một thân mình quanh-quẩn trong bọn bố con Đồng-Trác, khiến cho nó giết lẫn nhau, mà cơ-nghiệp Hán mới không mất, đến khi Đồng-Trác chết rồi, tức thời lại tự-tử chẳng tiếc thân để tỏ lòng trung-nghĩa, thế mới thực là một người con gái lạ-lùng.

NGUYỄN-ĐẠO-KÍNH THƯ-CỤC

Nº 21, Rue Tirant, 21 — Hanoi

Bản-cục đương cần nhiều bạn văn-chương giúp việc soạn sách, dịch sách, vậy ngài nào cao-tài có lòng chiếu-cổ, xin mời quá-bộ lại thương-lượng.

CÁC SÁCH VÀ TRUYỆN CỦA BẢN-CỤC

Tam-tự-kinh An-nam, sách giấy vỡ lòng học chữ Hán của Tản-Đà Nguyễn-khắc-Hiếu soạn, trọn bộ 4 quyển, giá. **0 \$ 40**

Nhàn-tướng văn-lư-tướng của Tản-Đà Nguyễn-khắc-Hiếu, giá. **0 \$ 30**

LỊCH-SỬ TIỂU-THUYẾT

1º — Hàn-Tin, 2º — Điều-Thuyền, 3º — Dương-quý-phi.

Mua buôn hỏi tại bản-cục, hoặc tại **M. Nguyễn-Thống**, chủ Kính-dài thư-cục — Hanoi.

ĐIỀU - THUYỀN

ĐOẠN THỨ NHẤT

Điều-Thuyền lâm-râm nói một mình

Điều-Thuyền là con nuôi của quan Tư-đồ nhà Hậu-Hán tên gọi Vương-Doãn, tính ngay-thẳng bụng trung-nghĩa, tức-giận Đồng-Trác chuyên quyền, làm càn chẳng sợ gì cả, vua Hán ngồi bị-vị, dân Hán phải làm than, cơ-đồ Hán bốn trăm năm có lẽ mất, toan những ra tay cứu-giúp, nhưng kết-nạp chi-sĩ chẳng được mấy người, không thể làm nổi việc lớn. Thường khi tan châu về nhà ngồi một mình, than-thở lo-toan, ngày quên ăn đêm quên ngủ; gặp buổi trăng tròn soi sáng, trong nhà như ban ngày, Doãn nghĩ mãi chẳng được kể gì, canh khuya mỗi-một, phải vào nhà trong nằm nghỉ, đang đi qua giải hành-lang, chợt nghe có tiếng lâm-râm, tự nghĩ đêm hôm khuya-khoắt, sao lại có tiếng như tiếng con gái trò-truyện, hay là quân dâm-đạo chẳng, đứng chân đứng lại rồi đến nơi tường hoa dòm xem sao. Ấy là tấm lòng vì nước của Vương-Doãn cảm-động đến trời mới xui ra có người con gái anh-hùng long trời lở đất ấy để làm cho trọn-vẹn lòng trung.

ĐOẠN THỨ HAI

Điều-Thuyền đêm đốt hương khấn

Tư-đồ xa-xa trông trong bóng trăng thấy giữa sân kê một cái án, trên án lư hương-khói nghi-ngút, mà không thấy người, ngờ là ma khuất-nhiều, trông kỹ mới thấy một người phục dưới án, sực nhớ khi còn phu-nhân, đêm thường ra sân đốt hương, khi mất rồi thì thôi, chẳng biết người đương phục kia là ai, đi đến tận nơi mới biết rõ là Điều-Thuyền. Điều-Thuyền quê ở Nam-phương, lúc bé theo mẹ đến ở với phu-nhân, mẹ mất rồi vẫn cứ ở, phu-nhân thương là mồ-côi, vả mình hiếm con, xem nàng cũng như con gái, giầy may thêu, giầy học viết, bảo một lần hiểu ngay, tính-chất thông-minh đến thế. Đến lúc tuổi vừa đôi tám, xinh-đẹp vô chừng, phu-nhân càng

yêu, tự nghĩ quan ông tuổi cao con hiếm, gì bằng ta dùng nàng làm tiểu-thiếp. Vương-Doãn biết ý vậy, ngồi nghĩ: « Phu-nhân lòng tốt thực, mà ta cũng biết không có con là tội bất-hiếu rất to, chỉ một nỗi đang con nguy-biến, chẳng giúp nước được chút nào, đến lúc tan-tành thì sao, thân ta còn chẳng ra gì, hơi đầu mà lo về sau. »

Phu-nhân mất rồi, Điêu-Thuyền thương âm-ỷ lẫn-khóc, sinh chẳng gặp thời, phải đi hầu-hạ, được bà chủ nhân-đức, lại bỏ mà đi, trời kia sao mà độc-địa ! Thế như mà vẫn cứ chăm-nom nấu-nướng và may, trước sao sau vậy. Vương-Doãn thương tình, định tìm người tử-tế mà gả, vì có kén chọn kỹ quá, dằng-dai chưa xong. Bấy giờ bỗng dưng đốt hương khẩn-lễ, hay là cầu nhân-duyên chẳng, ông bụng nghĩ, chân bước đến nơi mà nghe, thì không phải thế. Nàng khẩn rằng: « Chủ-nhân con là người trung-trực, vì nước vì dân, gặp khi Đồng-Trác nổi loạn, chữa dẹp yên được, vừa giận vừa lo, xin Thượng-đế xét thấu tấm lòng, mau giết giặc Đồng cho yên nước; con tuy rằng phạm tội-đòi, cũng chút biết đem lòng báo-quốc, nếu nhờ ơn trên thương xuống, xui lòng chủ-nhân dùng đến con, thì việc nào chủ-nhân không thể làm được, con xin làm thay, dù thịt nát xương mòn cũng không hối, tấm lòng khẩn-thành, lượng trên soi-xét. » Khẩn xong lạy tạ, ông nghe rất lời cũng trở vào...

Một người thị-tỳ ít tuổi, đã nhan-sắc lại trung-nghĩa đến thế, bọn mây-rau đời Hậu-Hán chẳng thẹn lắm du ?

ĐOẠN THỨ BA

Điêu-Thuyền lạy nhận bổ-nuôi

Vương-Doãn trở vào nghĩ lại các lời nàng khẩn, vừa mừng vừa sợ: « Ta lo như lửa đốt trong ruột, nhưng chẳng hề hé tâm-sự ra với ai, sao Điêu-Thuyền biết ? Tiểu-tỳ mà đại-chí thế, hoặc-giả việc ta dùng đến nàng mà xong cũng chưa biết chừng. » Đêm khuya sương lạnh, dần-dọc đến sáng, bất-thình-linh đập tay xuống giường nói một mình rằng: « Phải làm thế này, giặc mới mắc mưu ta, chẳng biết nàng có thể-tất lòng ta, lẳng-lặng mà giúp chẳng ? » Nhất-định rồi mới ngủ,

mộng thấy qua chơi nước Hoa-Tư, nghe tiếng quyền-thần là Hàm-Đan nói : « Mặc phải kể mỹ-nhân, tranh nhau đến nỗi con giết bố, mấy vạn người đứng đậy đồng-thanh reo lên. » Doãn rất mình thức dậy, tưởng đầu tiếng vỗ tay reo còn phảng-phất bên tai, mở mắt trông kỹ thì ra Điều-Thuyền đứng bên giường đánh thức. Hồi-tưởng quang-cảnh trong giấc mộng, trong bụng càng quyết, vội đứng lên trái đầu rửa mặt rồi đến thư-phòng, đuổi hết đầy-tớ ra, đòi Điều-Thuyền đến bảo : « Ta sắp sai nàng một việc, chớ có phật-ý ta. » Nàng tưởng bắt mình làm thiếp như lời phu-nhân khi xưa, đỏ mặt tía tai nín lặng, Doãn nói : « Ta nhẽ nào đầu bạc ép duyên má hồng, không phải thế đâu chớ hiểu nhầm, nghĩa là phu-nhân mất rồi, ta ở đây chẳng ai là thân, may có nàng quanh-quẩn sớm hôm, cũng đỡ tịch-mịch, nhưng thế-gian lắm đều đáng sợ, ta định nhận nàng làm con cho hết nghi-ngại ; vả lại đã là con ta, sau sẽ kết duyên được người tử-tế. » Nàng từ-tạ không dám thế. Doãn bảo mãi mới vâng. Doãn vui lòng quá, một mặt sai nhà-bếp làm cỗ to, một mặt sai thư-ký viết thiếp mời. Thư-ký bầm viết mời việc gì ? Doãn nói tiệc mừng. Ai cũng tưởng Doãn cưới vợ bé, biết đâu là Doãn nhận con nuôi.

ĐOÀN THỨ TƯ

Điều-Thuyền ra chào khách

Vương-Doãn từ khi thăng chức Tư-đồ, chưa từng mở tiệc mời bạn đồng-liều, nay tiếp giấy mời, đến thực là đông, chỉ còn thiếu bố con Đồng-Trác, mấy lần mời đón, mới thấy Lữ-Bố cưỡi ngựa đến trước, khi-khái rõ ra người anh-hùng. Được một lúc, Đồng-Trác đi kiệu đến, nghi-vệ cũng y như vua, vênh mặt đi thẳng vào, dắt tay Vương-Doãn cùng ngồi giữa công-đường hỏi hôm nay có việc gì, Vương-Doãn đáp : « Chúng tôi giai gái hiếm cả, vò-vỡ một mình, khi còn nhà tôi nuôi một đứa con gái, nay đã lớn người, không đến nỗi xấu-xa cho lắm, tôi muốn nhận làm một đầu con, mời quan lớn và các quan đến chiếu-cổ cho cháu được nhờ dư-phúc, xin đừng chèn rượt nhạt, cháu sẽ ra hầu. » Đồng-Trác định đến một chút thì về, nghe nói cố lưu lại xem người con gái thế nào, nếu thực là đẹp tuyệt-sắc, thì định sẽ đúc nhà vàng cũng

nên. Đang nghĩ vơ-vẩn, chợt thấy bốn đứa tiểu-nữ đem cái thảm đỏ giải trước và bầm tiểu-thư ra hầu. Liền có bốn thị-tỳ rất xinh đưa một cô độ mười sáu tuổi ở trong cửa ra, lững-dững bước kim-liên, xoang-xoảng tiếng ngọc-bội, mắt như giếng tròn, vẻ như mây sáng, hương trầm thoang-thoảng xa đưa, khiến người mê-mẩn, mà nhất là Đồng-Trác, nào nghên đầu nào kiểng chân, làm lắm vẻ buồn cười, đến nỗi dơ tay áo hất chén rượu đồ ướt cả. Các quan buồn cười mà e-sợ phải cố nhịn. Điều-Thuyền liếc mắt thấy quang-cảnh ấy cũng xuýt bật ra cười, lại vội-vàng đem cái khăn là bưng miệng cười thăm. Vương-Doãn gọi : « Con ra lạy mừng quan Thái-sư và các quan. » Điều-Thuyền từ-từ chuyển đến gian giữa lạy bốn lạy. Các quan đều đứng dậy từ rằng không dám. Đồng-Trác bước ra đỡ Điều-Thuyền dậy, nhìn đi nhìn lại kỹ-càng ra bộ ham-say, đứng không yên ngồi không vững. Vương-Doãn mắt trông bụng mừng, reo thăm rằng : « Tổ-tiên nhà Hán có linh-thiên, khiến cho tinh-minh thẳng giặc già sẽ buộc vào trong tay con bé này. »

ĐOẠN THỨ NĂM

Điều-Thuyền làm ra vẻ đẹp cho mê người

Vương-Doãn sai nhắc ghế cho Điều-Thuyền ngồi, nàng cúi đầu uốn lưng, mày mắt đưa-dầy, trăm vẻ yếu-diệu phong-lưu, chẳng những Đồng-Trác và các quan say-mê, đến cả quân-hầu cũng trông mà ngẩn người ra, thành ra bao nhiêu tâm-thần mê-mệt cả về Điều-Thuyền chẳng tưởng đến ăn-uống nữa. Cỗ-nhân nói : *Sắc đẹp ăn được* là thế, đẹp như Điều-Thuyền, gặp khi mất mùa, giá mòi cô ra các ngã ba, có lẽ cứu được nhiều kẻ đói. Đồng-Trác ân-cần hỏi Điều-Thuyền tuổi bao nhiêu, sinh giờ nào, quê ở đâu, đến ở dinh ông Vương mấy năm nay ? Điều-Thuyền bẽn-lẽn đỏ mặt, tí-tê trả lời, tiếng trong như đàn gảy như sáo thổi, khiến cho Đồng-Trác nghe mà tán-hoán tê-mê.

Điều-Thuyền tuy ngồi đấy, nhưng trong ý hiểu hết tâm-sự Vương-Doãn rồi, tự-nhiên quờ-quạng đứng dậy, tự nghĩ mình là một người con gái hèn-hạ, đương một gánh nặng-nề, so với

khách tu-my, thực là vinh-vệ đáng mừng, nếu gánh không nổi mà can-hệ đến việc nước, lại là có lỗi đáng lo. Bấy giờ trời đã chiều tối, tiệc cũng vừa xong, các quan cáo về, Đồng-Trác cũng phải đứng dậy, vừa đi vừa ngảnh lại dặn Điều-Thuyền thông-thả ra chơi, Điều-Thuyền sẽ-sẽ nói : « Xin vâng. » Lại làm ra bộ mắt hồng-hồng muốn khóc, dung khăn là bung che, quẩn-quít giống như con chim theo người. Đồng-Trác về rồi, Điều-Thuyền vào nhà trong, thấy Vương-Doãn đã vào trước rồi, đang truyền đầy-tờ ra ngoài hết, không gọi không được vào, nàng chẳng biết có gì, cứ vào phòng ngồi yên. Sực trông thấy một người cầm đèn đi vào, quỳ trước giường lay hai lay, ngờ đâu đó là ông bố nuôi. Điều-Thuyền sợ quá, tức-khắc vực ông dậy rồi đứng bên khóc mà bầm : « Ông coi con như cốt-nhục, dù sai nhảy vào lửa cháy nước sôi, con cũng vâng lệnh, hề gì ông phải làm thế ? » Doãn cũng khóc nói : « Việc tiếp khách ban ngày, biết là nhẽ-nhại cho con, xin chớ phàn-nàn. » Điều-Thuyền bầm : « Thế-lực ông không đủ đánh giặc, muốn sai con lấy nhan-sắc lừa nó, nếu giết được nó cho yên nước, con có tiếc gì thân con. » Doãn nghe nói cả mừng, dặn lại đình-ninh rồi ra nhà ngoài đi ngủ.

Đồng-Trác yên trí Điều-Thuyền là đẹp, về nhà nhìn lại các hầu-thiếp, gớm như một lũ quỷ vậy. Trong lòng lúc nào cũng tơ-tưởng Điều-Thuyền, cách bốn ngày lại đến đình Vương-Doãn nói giới rằng đi chơi qua cửa nhớ ông mà vào. Doãn cảm ơn, mời vào nhà trong soi nước, gọi Điều-Thuyền ra hầu. Điều-Thuyền trang-diễm qua, rồi ra một mình vái Đồng-Trác. Đồng-Trác ngửng lên, nhìn thấy đẹp hơn hôm trước. Nàng ngồi hầu bên cạnh, thường-thường mày mắt đưa tình, làm cho lửa lòng Đồng-Trác không thể cầm được.

ĐOẠN THỨ SÁU

Cách-thức Điều-Thuyền kén chồng

Điều-Thuyền chỉ một sợi tơ tình, mà ràng chặt được lòng hung-ác Đồng-Trác, hằng ngày muốn những đến đình chơi. Một hôm, Trác đang ngồi dưới bóng hoa xuân tiêu-khiển, quân canh cửa bỗng để vào một tờ thiếp mời, mở xem thì

là thiếp của Vương-Doãn, vội-vàng đi xe đến, một Lữ-Bố theo hầu. Vương-Doãn đón vào công-đường, Đồng-Trác thấy không có tân-khách nào cả, bàn tiệc cũng không, ngờ hỏi : « Sao vắng thế ? Hay là tôi đến sớm quá ? » Vương-Doãn đáp : « Hôm nay tôi chỉ thành-tâm mới quan lớn, không dám thêm ai nữa sợ phiền, nhà trong kia u-tĩnh, xin quá-bộ vào, sẽ đòi tiểu-nữ tôi ra rót rượu hầu, như thế thực là xuống-sã ngài ưng cho chăng ? » Đồng-Trác cười khanh-khách nói : « Xin vâng ! » Vào ngồi rồi, Điều-Thuyền ra, tay vái, miệng khoan-khoan sẽ chào quan Thái-sur ba tiếng, Đồng-Trác nghe đã thích rồi, lại trông thấy mây ngài má phấn áo vàng thêu hoa, quần điều thêu bướm, trăm vẻ uốn-éo, càng thêm mê hồn, ngánh lại bảo Lữ-Bố : « Đây cũng chẳng có việc gì, con hãy lui ra. » Vương-Doãn vội-vàng mời lại nói : « Tôi đã sai dọn bàn nữa trong kia riêng để mời Ôn-hầu. » (Tức là Lữ-Bố.) Liền đứng dậy đưa vào án-cần nói xin chiếu-cổ một chén rượu nhạt, và thứ cho lỗi không thể thừa-tiếp. Lữ-Bố vâng lĩnh. Doãn lại trở ra, hai bố con hai bên tiếp Đồng-Trác, nào hương nào hoa, nào cười nào nói, phong-vân biết nhường nào. Lữ-Bố ngồi trông ra, tự nghĩ vui-vẻ thế mà mình chén một mình số này, đáng buồn đáng tức, cơn bất-bình đầu hăm-hăm hiện ra mặt. Vương-Doãn nhắc qua biết ý, liền bảo Điều-Thuyền rằng : « Con vào mời Ôn-hầu một chén, anh-em trong nhà ngại gì. » Điều-Thuyền vâng lời, vào nưng chén đến trước Lữ-Bố mắt liếc trông, mồm tùm-tỉm cười và nói : « Xin mời quan bác ! » Lữ-Bố đứng dậy đón chén rượu uống, ra tình thỏa-thích, cơn bất-bình chẳng dẹp mà tan.

Trong cuộc rượu, Vương-Doãn nói : « Tôi già-cả hủ-bại, chẳng biết các cậu thiếu-niên những ai, nhờ ơn quan lớn lưu-tâm kén cho tiểu-nữ một người. » Đồng-Trác hỏi : « Cháu định kén hạng người thế nào ? » Doãn đáp : « Cung-cách khi ngật, tiểu-nữ thường khấn trời cho gặp một người được xứng-ý, một là người thanh-tú, tuổi ngang nhau, hai là gia-thế, giàu-sang, quan to nhất triều, ba là khí-khái anh-hùng ai ai cũng phục, tiểu-nữ ước thế, nhưng xin tùy ý quan lớn. » Nghe nói đến đây, Điều-Thuyền đứng dậy lánh vào trong phòng.

ĐOẠN THỨ BẢY

Điêu-Thuyền làm kẻ dắt-diu

Lúc trở vào phòng, Điêu-Thuyền lại ngảnh lại liếc trông Lữ-Bố. Lữ-Bố trông theo, đang say về đẹp, sức nghe tiếng nói truyện kén rẽ, vội lắng tai nghe xem mình có hợp-cách không. Vương-Doãn tuy ngồi với Đồng-Trác, mà mắt vẫn có ý trông Lữ-Bố, thấy ra hình tâm-thần bất-định, trong bụng mừng thầm. Đồng-Trác nói: « Chỉ tại ngài tự-nhiên nói truyện kén rẽ, làm cho linh-ái xấu-hổ vào thẳng, thôi không nói nữa, lại gọi ra bồi rượu lúc nữa, mau-mau xong tiệc, tôi còn về có việc cần! » Doãn nói: « Con bé cả thẹn sao, để tôi đi gọi. » Doãn vào bàn kín với Điêu-Thuyền một lúc rồi cùng đi ra. Trác nhìn thấy áo-xiêm khác hết, dùng đồ thường mà nhả, lại cùng uống rượu rất nhiều. Lần này Điêu-Thuyền ra, tuy rằng ngồi bên Đồng-Trác, nhưng tinh-thần để hết vào Lữ-Bố. Lữ-Bố chỉ vương có bố nuôi ngồi đấy, không thể xông đến gần Điêu-Thuyền trò-truyện được, trong bụng bực quá. Nguyên là Vương-Doãn đã bảo Điêu-Thuyền rằng: « Lữ-Bố mạnh-khoẻ không ai bằng, muốn giết Đồng-Trác, trước hết phải thu-phục nó về ta để sai-khiến. Vậy mới nghĩ ra kẻ dắt-diu hai bố con nó vào một mình con, khiến cho ghen nhau tự giết lẫn nhau, tất là một đứa chết còn một đứa sẽ lại kiếm kẻ trừ nốt. » Thế hóa ra Điêu-Thuyền dùng hết cấp đồ-danh, mà Lữ-Bố lại là một đứa hiếu-sắc, cũng mắc vào vòng đến nỗi mê mà chẳng nghĩ gì nữa. Một Điêu-Thuyền mà làm nổi việc phi-thường để báo thù cho mấy nghìn vạn người, nên khen cho là người con gái rất lạ.

ĐOẠN THỨ TÁM

Điêu-Thuyền hẹn lời chung-thân

Bố con Đồng-Trác về rồi, Vương-Doãn Điêu-Thuyền uống nước nói truyện, lại nhắc đến truyện ban ngày. Điêu-Thuyền nói: « Lữ-Bố tính nóng, lừa thì mắc ngay, con tưởng công-việc mười phần được đến chín rồi đấy! » Vương-Doãn nói: « Con có nghe việc trong triều không, vua Hán bị Đồng-Trác xóc nách bực quá, hôm nọ ta vào vấn-an, chẳng hề nói gì cả, thế mà mưu-thần nó là tên Lý-Nho vu cho ta lảm truyện, lại dục

giết ta, may sao Trác không tin lời. » Điều-Thuyền lè lưỡi nói : « Thế thì nguy quá, phải thi-hành lập-tức, chậm một ngày thì khổ một ngày. » Vương-Doãn nói : « Con nghĩ phải, nhưng e thân con nhớ-nhuốc về chúng nó thì sao ? » Điều-Thuyền nói : « Miễn là được việc hả lòng cho cha, gỡ nạn cho nước là hơn. » Doãn thở dài nói : « Ta then-thùng quá, đợi khi giết nó rồi, ta nên tự-tử để tạ con. »

Hôm sau lại mời, Đồng-Trác bận việc, sai Lữ-Bổ đến cáo. Lữ-Bổ đang lòng tơ-tưởng, được chuyển sai này hứng quá, tức thời cưỡi ngựa đến nơi. Doãn mời vào nhà trong ngồi, Lữ-Bổ bầm : « Quan Thái-sur không thể đi được, cho cháu đến xin lỗi. » Doãn nói : « Ngài cẩn-thận quá, vất-vả cho Ôn-hầu ; tôi không được hầu ngài, may lại được tiếp Ôn-hầu, tiệc đã sẵn rồi, hải xin chiếu-cổ. » Lữ-Bổ miệng nói không dám, nhưng vẫn ngồi bèn. Một chốc, san-hào hải-vị đứng lên, Điều-Thuyền lại chào, ngồi một bên chiếu, truyện xa truyện gần, tiếng to tiếng nhỏ, Lữ-Bổ nhìn vẻ yêu-kiều, mà lĩnh-lược thấu hết phong-độ. Rượu đã ngà-ngà, Điều-Thuyền vào thay áo, Lữ-Bổ nói với Vương-Doãn rằng : « Cháu nghe nói cung-cách kén rề ngặt thực, như mà cô em như thế nếu không lấy được người anh-hùng như ý, chẳng phụ lòng trời sinh-thành lắm du ? » Doãn nói : « Tiểu-nữ nói nhảm, ví dù đem cung-cách ấy đối với người buổi nay, chỉ Ôn-hầu hợp-cách thôi. » Lữ-Bổ nghe mừng-rỡ, nói : « Bẩm bác nói thực hay bỡn ? » Doãn nói : « Tôi không hề nói bỡn, tiểu-nữ chỉ ưng Ôn-hầu, vương có quan Thái-sur, hóa ra chữa dám hé răng, Ôn-hầu nay cũng ưng, nên về bẩm mình ngài, tôi đây xin bằng lòng gả. » Tiệc xong, từ-tạ ra về. Đồng-Trác thấy Lữ-Bổ lâu về có ý ngờ rằng ở lại uống rượu với Vương-Doãn ; lúc về quả-nhiên say, mặt đã lừ-đừ, Trác quát đuổi, Lữ-Bổ lảng-lặng lui ra, chẳng kéo đem lòng oán-giận. Hôm sau, Trác liền đến dinh Vương-Doãn không đem Lữ-Bổ theo hầu nữa. Bố con Vương-Doãn thù-phụng hết sức, Trác nhân say nài xin Điều-Thuyền làm thiếp và bảo rằng : « Vua sắp nhường ngôi cho tôi, gả về tôi rồi làm bà Hoàng-hậu. » Doãn bề trong nghiêng răng giận, bề ngoài giả làm vui-vẻ, liền hỏi : « Bao giờ thì cưới ? » Trác định mồng ba tháng tư. Doãn nói : « Ngặt ngày quá, nếu sắm-xỉa lạo-thảo, xin ngài miễn-chấp. » Được lời như cởi tấm lòng, Trác uống say đến nổi ngả-nghiêng mới về.

ĐOẠN THỨ CHÍN

Điêu-Thuyền bùng mặt khóc gùrng

Ngày hôm sau, Trác sai người nhà sắp đồ sinh-lễ và báo rõ rằng để cưới Điêu-Thuyền. Ai cũng vui-mừng, chỉ có Lý-Nho tặc lưỡi, nghĩ thầm : « Sáng hôm nọ Ôn-hầu đến nhờ mình bầm quan Thái-sư cho phép lấy Điêu-Thuyền, gặp lúc ngài say chưa kịp bầm, sao bây giờ ngài lại sắp cưới, Vương-Doãn kia thâm-thiêm chẳng vừa, đã hứa gả cho Ôn-hầu lại đem gả cho quan Thái-sư, hay là dùng kế mỹ-nhân chẳng. » Lý-Nho thấy Trác đang hưng-khởi, chẳng dám nói gì. Lui ra về nhà, thì Lữ-Bố đã ngồi đợi, vội-vàng đứng lên đón hỏi : « Bầm giúp cho chữa ? Ngài ưng cho hay là không ? » Lý-Nho thở dài đáp : « Ôn-hầu mắc lừa rồi, Vương-Doãn đã gả con nuôi cho quan Thái-sư, đang sắp sinh-lễ, mồng ba tháng sau thì cưới, tôi còn nói làm gì nữa ! »

Lữ-Bố nghe chữa rất lời, quay ra đi vùn-vụt đến dinh Vương-Doãn xông thẳng vào nhà trong, tay chống thanh gươm, mặt hầm-hầm giận, không ai dám cản cả. Bấy giờ Doãn không có đấy, chỉ có Điêu-Thuyền đang ngồi trong cửa sổ soi gương vẽ lông mày, nghe tiếng con vẹt ở ngoài kêu : *Có khách*, mới dừng tay hạ bút, trông ra thấy Lữ-Bố gươm cầm tay sáng nhoáng, biết ngay là ghen mà đến, nhưng giả làm không biết, tự-nhiên thở dài, nỉ-non khóc. Lữ-Bố định đến giết Điêu-Thuyền, lúc đến nơi ngửi mùi trầm ngào-ngạt, lòng đã nguôi-nguôi, lại thấy ngồi bùng mặt khóc, một vẻ đáng thương, liền nấp gươm vào bao rồi giả cách hỏi : « Bác đầu ? » Điêu-Thuyền lau ráo nước mắt đi đến cửa phòng đứng tựa, chẳng nói chẳng rằng, chỉ rơm-róm nước mắt. Lữ-Bố nguôi hết cơn giận, bước vào sẽ hỏi : « Có sao cô ử-rũ thế ? » Điêu-Thuyền nói : « Việc đã thế kia, nói làm gì nữa, thời đã một thác cho rồi, để dành tấm thân trinh-bạch này đến kiếp sau kết-duyên cùng nhau vậy ! » Lữ-Bố hỏi : « Sao lại nói thế ? Việc ra làm sao cho biết. » Điêu-Thuyền ử-rũ đáp : « Công-tử quá thương đến tôi, tôi được như nguyện, ngờ đâu hôm nọ quan Thái-sư ra chơi, ông tôi nói hớ truyện, ngài nổi giận bắt phải gả cho ngài, chẳng gả cũng chẳng được, miễn-cưỡng

phải vàng. Bởi thế tôi xuất đêm không ngủ, đến bảy giờ cũng chưa ăn chút gì, tiếp công-tử đây xin kêu tình-thực, đành chết ngay trước mặt công-tử để giải tấm lòng. » Nói rồi xông đến Lữ-Bố toan tuốt gươm tự-vẫn. Lữ-Bố rất mình vội-vàng cản được, thừa cơ bế Điều-Thuyền vào lòng, có chiều lả-loi vô-hạn. Điều-Thuyền chỉ một vị khóc, làm cho Lữ-Bố giận mà nói : « Cò lo gì, lão kia sẽ có ngày chết với ta, thôi hãy phóng-tâm mà xem. »

ĐOẠN THỨ MƯỜI

Điều-Thuyền trông trăng đau lòng

Điều-Thuyền mừng thầm rằng Lữ-Bố sẽ giết Đồng-Trác, lại chộc tức nói : « Tôi đã hứa làm vợ công-tử là bức anh-hùng, thế mà không che-chở được, đành để tôi mặt gian mày giầy lại lấy người khác hay sao ? » Lữ-Bố ghé tai nói : « Cò dù có chết tôi cũng chẳng sống chi, bây giờ chưa có cơ-hội giết nó, cò hãy tòng-quyền về với nó, tôi ở đây cũng là trong một nhà, vẫn được sớm tối trông thấy nhau, câu-nệ gì một chút danh-tiết, sau này ta ở với nhau còn dài, có thực yêu tôi phải nghe lời tôi. » Điều-Thuyền gạt đầu. Đang truyện-trò mật-thiết, sực nghe tiếng Vương-Đoãn quát lên rằng : « Ta đái bố con người rất thành, ngờ đầu mặt người dạ thú, chỉ những lừa-dối ; hôm nọ Đồng-Trác cạy thế, ép ta gả Điều-Thuyền cho, nay người lại rình lúc ta vắng đến đây đùa-dây là nghĩa làm sao ? » Điều-Thuyền bầm : « Xin cha chớ vội trách công-tử, con đã hứa về với công-tử, chỉ chưa cưới mà thôi; giận nổi quan Thái-sư cạy thế ép duyên, nay gặp công-tử, con toan tự-vẫn để tỏ lòng, công-tử phải vội bế lấy con cứu cho sống, chớ có dám đùa-bỡn gì đâu ! » Lữ-Bố cũng xin tha-thứ.

Thấm-thoắt đến ngày cưới, nghi-vệ y như lễ lập hậu-phí, nào tướng đầu sang-trọng đến thế, giá người con gái tầm-thường, đã tự cho là mãn-nguyên lắm rồi, chẳng nghĩ đến gì nữa. Điều-Thuyền thì khác, ngày đêm nghĩ kể đối-phó với Đồng-Trác. Đồng-Trác tự biết mình tuổi đã nhiều, vị-tất Điều-Thuyền thực lòng với mình, sao bằng Lữ-Bố tuổi đã trẻ, cách-diệu lại phong-lưu. Lòng Trác vốn đã nghi Lữ-Bố từ

trước, bây giờ quan-phòng càng nghiêm-mật quá. Hơn mười ngày Điều-Thuyền không thấy Lữ-Bố một lần, thành ra công-việc bàn-định từ trước không làm đi được, trong lòng buồn-rầu quá-thể. Gặp buổi trời tối rồi, Đồng-Trác chữa vào, ngồi tựa bao-lan trông lên vầng trăng vắng-vắc, động mỗi thương-tâm, thở dài mà nghĩ rằng : « Vì việc giúp nước, phải đem tấm thân đầy-đọa, định làm thành-công ngay, để thoát khỏi địa-ngục này, ai ngờ giặc Đồng giữ-din ngặt lắm, không được gặp Lữ-Bố để mà tinh, mà một mình thì không xong, rầy tối mai qua, quanh-quần đây biết đến bao giờ, hay là một chết cho rồi, thân càng mát-mẻ. » Lại nghĩ bố nuôi giao cho một việc to, chữa làm xong thì chữa nên chết. Vần-vơ trăm mối, giọt làn thấm khăn, tâm-sự Điều-Thuyền đêm hôm ấy đau-đớn tả sao nên lời.

*Mong ai mà chẳng thấy ai,
Dưới hoa thơ-thần một người với trăng.
Bể kia sao lấp cho bằng,
Nỗi-niềm muốn hỏi chị Hằng lại thôi.*

ĐOẠN THỨ MƯỜI MỘT

Điều-Thuyền hợp mặt với Ôn-hầu

Từ khi Đồng-Trác cưới Điều-Thuyền, lòng ghen của Lữ-Bố bốc lên như lửa, thường cáo ồm không vào hầu. Nay Trác ra lệnh cấm ngặt, Lữ-Bố tuy là con nuôi cũng không được thiện-tiện vào nhà trong, chẳng mấy khi trông thấy Điều-Thuyền, trong gang-tấc khác nào nghìn dặm. Tương-tư đến nỗi ăn khem ngủ kém, sắp thành ốm thực, Trác biết vậy cũng cho ở nhà nghỉ-ngoi. Cách mấy hôm, Trác định đem Lữ-Bố theo hầu vào chầu, cho ra đòi thì Lữ-Bố còn ngủ, hai ba lần cũng chữa vào. Đợi mãi nóng ruột, Trác phải đi trước và truyền thị-tý rằng hễ Lữ-Bố đến bảo phải vào triều lập-tức. Nguyên vì Lữ-Bố tự nghĩ nếu cùng đi với Trác, thì không gặp được Điều-Thuyền, hóa ra cố-y chậm lại. Đến lúc vào nghe thị-tý nói, biết rằng Trác vào chầu rồi, thừa-cơ sẵn thẳng vào nhà trong, thị-tý cản lại, Lữ-Bố hất tay ngã cả, lại quát nói : « Đứa nào muốn chết thì cứ cản ta, nếu bầm truyen với quan Thái-sư, ta sẽ đâm chết. » Chúng sợ phải giãn ra cả. Lữ-Bố đi vào trông thấy lệnh cấm của Trác gián ở cột, chột dạ toan

quay trở lại, thì Diêu-Thuyền ở trong vừa sịch bước ra. Bấy lâu mới được thừa-nhan, tưởng đâu là bắt được của quý-báu, vội-vàng dịch đến gần, bốn mắt nhìn nhau, muốn nói mà không nói được. Lữ-Bố toan cầm tay, Diên-Thuyền đưa mắt cản lại và nói: « Công-tử hãy đi cùng tôi. » Đưa đến lầu Phụng-nghi ở trong vườn hoa, đóng hết các cửa lại, nói truyện riêng với nhau, mãi đến lúc Đồng-Trác sắp về mới thôi.

ĐOẠN THỨ MƯỜI HAI

Diêu-Thuyền vượt giận làm vui

Diêu-Thuyền về phòng nằm nghĩ: « Chắc rằng phen này Lữ-Bố càng thêm giận Đồng-Trác, Trác về đây, ta lại kiếm lời nói khích, khiến cho giận nhau mà tàn-nhân với nhau mới xong được việc. » Nghĩ một lúc rồi ngủ. Khi Đồng-Trác về, vào đến nhà giữa, thị-tỳ bầm qua mọi việc, Trác nổi giận đập bàn nói: « Quân giặc này phải làm tội nặng mới xong! » Đi vào nhà trong, không thấy Diêu-Thuyền ra đón, hỏi phu-nhân đầu, thì thị-tỳ bầm: « Phu-nhân vừa ngủ. » Trác vào mở màn, giấc mộng đang say, hai má hồng-hồng, nhìn như mây tuôn bụi thướt-được mưa rây hoa hải-đường, cơn giận nguôi dần, ghé xuống rĩ tai nói: « Trời gần trưa rồi, ái-khanh còn ngủ, hay là khó-ở chẳng? » Diêu-Thuyền rật mình tỉnh dậy, liếc mắt trông Đồng-Trác, giọt lệ như mưa, rồi lại quay mặt vào trong, chẳng nói gì cả. Trác vỗ-về hỏi: « Có việc gì không bằng lòng mà rầu-rĩ thế, nói cho tôi biết. » Diêu-Thuyền mãi-mãi mới nói: « Ôn-hầu lếu-láo quá lắm! » Trác dậm chân ầm-ầm, sai quân ra bắt Lữ-Bố. Diêu-Thuyền can nói: « Ông sao nóng thế, làm cho truyện võ-lở ra ngoài; thân-phận tôi đã vậy, nhưng danh-giá ông làm sao? » Trác nghe lời lại hỏi: « Vậy nó đối với ái-khanh có nhỗ-nhã gì không? » Diêu-Thuyền làm ra dáng gắt mà đáp: « Sao ông nói thế? Bố tôi theo đòi đến chức Tam-công, tôi đây không phải là người xằng, tưởng-vọng danh-giá ông mà về hầu-hạ, nay reo cho những lời nhơ-nhuốc, coi tôi cũng như tuồng liễu ngổ hoa tường, thế thời cha tôi chẳng nhảm lắm du? » Vừa khóc vừa đứng dậy vùng-vằng, làm cho Trác phải xin lỗi. Bấy giờ Diêu-Thuyền vượt giận làm vui, bảo Trác rằng: « Chẳng qua Ôn-hầu lập-

tâm bất-lương, tôi mắng thì chạy ngay, tôi bầm ông biết, để ông giữ-dìn sau này cho tôi khỏi phải lo về quân cường-bạo, ngờ đâu người già tinh trẻ, nổi cơn lôi-đinh, truyện hớ ra thiên-hạ chê cười, tôi còn mặt-mũi nào nữa ! Vậy xin ông để bụng chớ nói ra. » Trác phục là Điều-Thuyền khôn hơn mình.

ĐOẠN THỨ MƯỜI BA

Điều-Thuyền giả cách ốm

Vì Đồng-Trác cấm ngặt, Điều-Thuyền không được giao-thông với Lữ-Bố, trong bụng tuy giận mà ngoài mặt vẫn phải vui-vẻ, bỗng tiếp mật-thư của Vương-Doãn nói rằng : « Giặc Đồng ngang-ngược quá tệ, không tính mau thì lỡ việc, lại nghe đồn nó bàn với các tướng định ngày kéo quân vào quấy rối ép vua Hiến-đế phải nhường nó làm vua, nếu thực thế thì nguy đến nơi rồi, nên lập kế làm cho nó hải hoãn lại. » Điều-Thuyền xem xong đốt ngay, cố ý do-thâm, quả-nhiên thấy Trác định mồng mười tháng năm khởi-sự thực, sợ quá mới nghĩ ra một kế. Đêm hôm mồng chín, Điều-Thuyền giả cách đau bụng, lăn-lóc kêu-gào, Trác sợ mất vía, kịp sai một mật thì gọi Vương-Doãn một mật thì đôn thầy thuốc. Sáng sớm hôm sau, Doãn cùng Hoa-Đà là danh-y vào xem mạch rồi nói với Đồng-Trác rằng : « Mạch này bình ma làm, nhờ có quan lớn là quý-nhân trấn-áp ở trong phòng này, nếu sễnh ra chắc là nó cướp ngay hồn-via đem đi, tinh-mệnh phu-nhân còn giữ sao được, xin quan lớn ngồi đây hết một ngày một đêm, rồi là vô-sự, chớ thuốc không chữa khỏi được. » Hoa-Đà ra về rồi, Doãn khóc nói với Trác rằng : « Tôi tuổi già con hiếm, chỉ có một đứa con nuôi này, thực là hiếu-thuận, vẫn định gả cho người tuổi trẻ giới-dang, may sao quan lớn chiếu-cổ được vào hầu-hạ, nay mà chẳng may có mệnh nào, tôi cũng chết theo, xin quan lớn thương cháu và thương tôi. » Trác xin vâng. Doãn dặn đi dặn lại mãi rồi mới về. Trác ngồi trước giường cho uống thuốc, đến sáng mặt trời lên cao rồi, Điều-Thuyền mới bớt, mắt lim-rim ngủ, xem ra vô-ngại. Trác mừng quá, quên hết mọi việc, mà đến cả việc đã bàn với các tướng đã hẹn ngày, cũng chẳng nhớ nữa, ngồi nghĩ : « Hoa-Đà là bậc danh-y ai cũng biết, xem như phu-

nhân nay mà khỏi, đủ biết là lời Hoa-Đà nói không sai, mà có chẳng số ta được là quý-nhân thực. »

Ở ngoài tướng-sĩ đã đến đông cả, chỉ đợi Trác là khởi-sự, đợi mãi chẳng thấy, cho người vào mời, mời đến mấy lần, Trác mấy nhớ ra, sai thị-tỳ chực hầu cẩn-thận, hễ phu-nhân có bệnh gì khác, phải báo tin ngay. Trác đi ra mới được mấy bước, bỗng đâu Điều-Thuyền đang ngủ lại vật dậy, bàng-hoàng sợ-hãi nói lảm-nhảm. Thị-tỳ chạy báo tin, Trác quanh ngay về; đến phòng, Điều-Thuyền lại khỏi như không. Trác hỏi: « Sao thế? » Điều-Thuyền kể lại chuyện ma làm. Được một lúc, Trác thấy nằm yên, lại ra đi, Điều-Thuyền lại vật dậy như trước, cứ mãi thế đến mấy lần. Trác nghĩ: « Hoa-Đà nói thực là không sai, thôi ta chậm mấy ngày làm vua cũng không sao, nếu rồi đây ra mà phu-nhân làm sao, còn hỏi sao được, hãi đợi qua ngày nay, sẽ lại liệu-định. » Nhất-định thế rồi, sai ra truyền cho các tướng-sĩ rằng: « Hôm nay phu-nhân yếu, quan Thái-sư không thể ra được, hãi giải-tán, rồi sau bàn lại. » Chúng nghe nói ai cũng ngậm-ngùi, từ đấy sinh ra ngã lòng chán cả.

ĐOẠN THỨ MƯỜI BỐN

Điều-Thuyền khiến cha con họ Đồng xa nhau

Lữ-Bố đến nhà Lý-Nho nói: « Ông bố nuôi tôi định làm vua, vì một người con gái mà lỡ việc, tướng-sĩ đã ngã lòng rồi, sau còn ai hết sức giúp nữa, ông sao không can? » Lý-Nho nói: « Đây cũng biết Vương-Doãn bụng bất-trị lắm, biết mình thế-lực không địch với bọn ta được, mới dùng kế mỹ-nhân, đã từng can ngài không nghe, lại quở là nói vu. Lại còn một việc đáng lo lắm nữa, lâu nay quan Thái-sư đối với Ôn-hầu, thường tỏ ra ý không ưa, hay là con gái Vương-Doãn ton-hót gì, làm cho cha con giết lẫn nhau chẳng? Ôn-hầu có dò được truyện gì hay không? » Lữ-Bố nghe có ý then, không tiện tỏ lộ truyện Đồng-Trác ghen với mình, chỉ ngập-ngừng nói: « Cha tôi tuổi già, sinh ra hay ngờ, chờ Vương-Doãn xử với tôi phải chăng, Điều-Thuyền cũng chẳng hiềm-oán gì tôi, lẽ nào lại hót hại tôi? » Lý-Nho nói: « Chứa chắc, tục-ngữ có nói: *Biết người biết mặt biết lòng làm sao?* Sau

này chớ vô-cố mà vào nhà trong quan Thái-sư, e rằng lòi-thôi. » Lữ-Bố ngoài thừa-thốt thế, mà trong thì căm lắm, chỉ bực một nỗi không dám chết ngay được Đồng-Trác mà cướp Diêu-Thuyền về mình. Trong bụng nghĩ rằng : « Giặc Đồng kia đã đi bắt vợ con người ta về mà giòng-giỡ, lại cướp vợ ta làm thiếp, không giết nó ta chẳng sống làm người nữa ! » Bụng bảo dạ thế, rồi nói với Lý-Nho rằng : « Cha nuôi tôi đã đem lòng nghi, tính-mệnh chắc cổ ngày chết ở trong tay, bác thừa cơ cứu tôi, tôi xin nhớ ơn. » Lý-Nho vâng lời, nhân ghé tai nói : « Đây nghe động quan Thái-sư là nghi Ôn-hầu có lòi-thôi với Diêu-Thuyền, thiên-hạ thiếu gì người đẹp, nên thôi dám ấy đi. » Lữ-Bố đỏ mặt xấu-hổ gượng đáp rằng : « Vâng ! » Từ đấy mới nhất-định lập-tâm giết Đồng-Trác.

ĐOẠN THỨ MƯỜI LĂM

Diêu-Thuyền đến họp truyện

Khi Diêu-Thuyền giả làm ốm nặng, Đồng-Trác đi lễ các chùa các miếu xin cho khỏi, khỏi rồi Diêu-Thuyền đến lễ tạ. Bấy giờ bình-yên vô-sự, Diêu-Thuyền dậy sớm, sắm-xửa áo-xiêm, đem vài mươi đầy-lớ theo hầu đi lễ các nơi, cúng tiền-bạc cũng nhiều, sau cũng đến miếu « thần núi » nghỉ ăn cơm chay, xong rồi đến chùa Phúc-Duyên. Chùa này thờ bà Quách-thị là vợ vua Hán Quang-Vũ, tòa rộng rãi dài, cây cối sâm-nất, có tiếng là phong-cảnh đẹp, người các tỉnh qua lại, ai cũng thích đến thưởng-ngoạn. Bà sư khéo thủ-phụng các người phú-quý, hóa ra tiền cúng luôn, của chùa có rất nhiều. Ba bốn mươi cô tiểu tuổi trẻ người xinh, làm cho khách phong-lưu phùng công-tử, rập-rìu đến cửa, quá là ở xóm bình-khang. Nguyên bà sư này, hằng ngày vẫn đi lại dinh Đồng-Trác, Diêu-Thuyền chiếu-cổ được nhờ ơn đã nhiều, nay Diêu-Thuyền hẹn Lữ-Bố đến đây để họp truyện, sư cùng tiểu đều hết sức thừa-tiếp, các thị-tỳ ra ngoài để Diêu-Thuyền trò-truyện với Lữ-Bố, mãi đến chiều tối mới về,

ĐOẠN THỨ MƯỜI SÁU

Điêu-Thuyền giáo-giở phải trái

Đồng-Trác từng đến chùa Phúc-Duyên tùy-hỉ với mấy tiền-nữ, tự lúc lấy Điêu-Thuyền thì thôi, nhưng đã biết hết tình-hình trong chùa rồi. Nay thấy Điêu-Thuyền đi chùa về muộn, có ý ngờ, đòi các thị-tỳ theo hầu ra riêng một nơi hỏi truyện. Thị-tỳ sợ phải bằm thực. Đồng-Trác nổi giận, quở sao không về báo tin, sai phạt mỗi đứa trăm roi, tiếng khóc ầm-ỹ. Điêu-Thuyền nghe biết là Trác giận, lại giả cách ốm, ngã lăn ra giường kêu đau mãi. Thị-tỳ ra bằm rằng: « Phu-nhân lại phát bệnh như trước. » Trác vừa sợ vừa hỏi chỉ tại mình vội giận Lữ-Bố mà đánh thị-tỳ, làm cho phu-nhân kinh-hãi xấu-hổ, tài nào không phát bệnh. Vội-vàng vào phòng đồ-danh ân-cần. Điêu-Thuyền khóc nói: « Tôi dám đau oán ông, chỉ giận cái số vất-vả, đi đâu cũng mắc hiềm-nghĩ, gỡ ra không được; công-tử cứ quấy rối mãi, nếu hôm nay tôi không cố chết cự lại, chắc là nhục đến thân, bây giờ trong ruột nóng như lửa, xuất người đau như dằm, chữa đến chết là phúc, tai-tiếng nhiều lắm, oai ông như sắt như sét mà không trị nổi một cậu con nuôi, thực là lạ! » Đồng-Trác lập-tức ra nhà ngoài, gọi Lữ-Bố vào, lấy cớ đánh mãi, chúng kêu-van mới thôi, mà vẫn còn giận, quát-mắng: « Quân này không phải giống người, hễ còn thể nữa, ông giết chết. » Lữ-Bố chẳng coi mấy ngọn cơn Trác đánh là đâu, trở về ngồi chỉ lo Điêu-Thuyền cũng bị đòn, tấm thân yền-diệu, nếu gặp cơn dập liểu vùi hoa, đáng thương biết mấy! Đang lo một mình, sực thấy thị-tỳ thân của Điêu-Thuyền đến sẽ nói: « Phu-nhân xuất nguy vì công-tử, nên tìm kế cứu ngay. » Lữ-Bố toan hỏi kỹ, thị-tỳ xua tay rồi bước rảo ra về.

ĐOẠN THỨ MƯỜI BẢY

Điêu-Thuyền hẹn ngày hội-ngộ

Lý-Nho đi vắng về, nghe truyện Đồng-Trác đánh Lữ-Bố, kip vào can nói: « Lữ-Bố sức khỏe võ giỏi, từng có công-lao, quan lớn cho làm con nuôi, vây-cánh giỏi, thể-lực thêm to, vì có một người con gái mà rầy-vò một người tâm-phúc, đang buổi ganh-đua này, đã chắc thiên-hạ về tay ai, nên rằng

thu-phục người anh-hùng để sai-khiến, không nên làm thế. » Đồng-Trác hỏi, sai Lý-Nho đến hỏi thăm bảo Lữ-Bổ rằng: « Hôm nọ trót nghe lầm, bây giờ nghĩ lại không giận nữa, xin chớ trạnh lòng. » Lý-Nho vâng lệnh, đem các lời Đồng-Trác giải-tỏ và can-giải Lữ-Bổ. Lữ-Bổ nói: « Trước mặt mọi người làm nhục ta đến thế, còn sống một giây một phút cũng phải trả thù mới hả. » Lý-Nho cố can mà vẫn giận.

Cách mấy ngày, Lữ-Bổ tiếp thư của Điều-Thuyền hẹn sáng hôm sau đến vườn sau dinh sẽ gặp nhau ở quán Đình-vân, lại thêm mấy lời rằng: « Tôi chịu chết đợi công-tử, nghĩ trăm cấp mới lừa được dịp này, nếu sợ không dám đến thì từ đây không có thể gặp nhau một lần nào nữa, mà tôi dù chết cũng không nhắm mắt. » Lữ-Bổ xem thư, vùng đứng dậy nói: « Mỹ-nhân yêu-mến ta đến thế này, dù nguy-hiểm đến đâu ta cũng không sợ. » Sáng hôm sau, soi gương chải-chuốt, thay áo đẹp-đẽ, dò biết Đồng-Trác đi vắng, liền đến vườn sau rồi đi thẳng vào quán Đình-vân. Trông xa thấy áo nhờ-nhờ trắng quần hung-hung đỏ, lả-lơi như hoa sen trên mặt nước. Lữ-Bổ bước rảo đến gần, cầm tay Điều-Thuyền sùi-sụt khóc, vừa toan kể hết nỗi-niềm, bỗng đâu thị-tỳ nói to báo tin quan Thái-sư đã về. Lữ-Bổ tức thì lảng về hiên sau trốn mất. Đồng-Trác đã trông thấy Điều-Thuyền cùng một người con trai đứng tựa bao-lan, vụt một cái tót về phía sau, trông bóng-dáng sau lưng, thực là Lữ-Bổ, toan nổi cơn giận, nhớ lời Lý-Nho lại thôi, toan vặn hỏi Điều-Thuyền, lại nghĩ bắt gian phải bắt cho được cả hai người, bây giờ một người chạy rồi, hỏi thì nó cãi, nó đã tập-rập ở đây, chắc là chẳng những một lần này, để rồi sẽ bắt quả-tang thì hết trời. Nghĩ định thế rồi, dịch lại trước bao-lan, ngồi cùng Điều-Thuyền hóng mát, làm như là không biết có việc gì cả. Điều-Thuyền biết ý, cười thầm mà nói: « Tha-hồ bụng mày thâm đến đâu, cũng phải mắc vào tròng ta mà thôi! »

ĐOẠN THỨ MƯỜI TÁM

Điều-Thuyền ôm bụng khóc

Điều-thuyền ở quán Đình-vân về, sáng hôm sau sai đưa thị-tỳ thân tên gọi Tiểu-Ngọc đến nhà Lữ-Bổ. Lữ-Bổ còn ngủ,

đang chiêm-bao thấy lại gặp Điều-Thuyền, nghe tiếng gọi mở mắt nhìn bèn hỏi : « Phu-nhân có bình-yên không ? » Tiểu-Ngọc nói : « Phu-nhân vô-sự, quan Thái-sur cũng không nhắc đến việc hôm qua, nay phu-nhân sai tôi đến nói để công-tử biết, từ đây về sau cứ việc vào vườn tự-do, quan Thái-sur chẳng sá hỏi chi việc lảm-nhảm ấy nữa đâu ! » Lữ-Bố nói : « Tuy rằng bây giờ không nói gì, nhưng mà lão ấy căm ghen, sau này thế nào chẳng sinh truyện, về bẩm phu-nhân nên cần-thận. » Tiểu-Ngọc vâng lời ra về.

Lữ-Bố biết được tin Điều-Thuyền không phải trách-phạt, đã lấy làm mừng, tưởng lại cơn hội-ngộ Điều-Thuyền trong lúc chiêm-bao, lại lấy làm thú, cách vài ngày nữa dò được tin Đồng-Trác đi vắng, sai người đưa tin hẹn Điều-Thuyền lại ra vườn sau họp mặt, tự mình thì đến vườn đứng đợi. Đợi một lát thấy Điều-Thuyền ăn-mặc xoàng đi cùng Tiểu-Ngọc đến nơi. Đưa nhau đến lầu Phượng-nghi nói truyện, Tiểu-Ngọc không tiện đứng gần, lui ra ngoài hóng mát, đang giữa trưa, cây xanh bóng mát, tiếng ve rào-rào, ngồi tựa bao-lan thiu-thiu ngủ mát, trong lầu thì hai bên, mình mình ta ta, rút ra không dứt câu truyện. Đồng-Trác về không thấy Điều-Thuyền trong phòng, biết là lại ở vườn sau, rảo bước lên ra, đến lầu Phượng-nghi chẳng thấy ai, chỉ có Tiểu-Ngọc ngủ bên bao-lan, mà cái giáo của Lữ-Bố thì dựng ở góc tường. Đồng-Trác lẳng-lặng nấp nghe có tiếng thì-thào, rõ-ràng là hai anh chị trong lầu rồi, phát giận cầm giáo xông vào. Điều-Thuyền nhanh mắt trông thấy, phục ngay vào cái bàn ôm bụng mà khóc. Đồng-Trác cầm giáo đâm Lữ-Bố, Lữ-Bố vừa khoẻ vừa nhanh, nhảy qua cửa sổ ra ngoài. Đồng-Trác người béo quá, chân đi trệt, không đuổi bắt được, liền lao cái giáo theo Lữ-Bố. Lữ-Bố tránh được rồi nhặt giáo mà chạy.

ĐOẠN THỨ MƯỜI CHÍN

Điều-Thuyền reo mình xuống ao

Điều-Thuyền khóc mãi, Đồng-Trác phải vuốt giận đến bên vô-về hỏi : « Sao khóc thế ? Ái-khanh tuổi trẻ người đẹp, tránh sao khỏi người ta đùa-bỡn, miễn là giữ toàn được thân mà thôi, ta không ngờ-vực gì ! » Điều-Thuyền nổi giận đứng dậy

trở thẳng mặt Đồng-Trác nói: « Tôi ít tuổi chưa hiểu việc đời, gia-dĩ tài yếu sức mọn, từng bị bố con ông lừa tôi, ghẹo tôi, nhục tôi, tôi phải nhịn, chỉ ngày ngày cùng Tiểu-Ngọc ra vườn tiêu-khiển, cậu con ngô-nghịch của ông mấy lần đến đây ức tôi, tôi yếu-ớt chống sao được, chỉ nói mềm-mỏng mà giữ mình, ông chẳng thể-tất thương tình tôi đánh mắng con đi, mà cứ đến chực vu oan cho tôi, tôi sống cũng thừa! » Miệng vừa khóc vừa nói, chân chạy ra chực nhảy xuống ao. Bấy giờ Tiểu-Ngọc thức dậy rồi, đã nghe hết truyện, sức thấy Điều-Thuyền chạy ra bờ ao, vội-vàng theo nắm lấy hai chân. Đồng-Trác trông ra mất vía, hét to bảo Tiểu-Ngọc chớ buông tay, hễ cứu được phu-nhân ta có thưởng! Trác thở hồn-hեն chạy ra, hai tay vực Điều-Thuyền vừa cười vừa nói: « Vừa rồi ta nói bỡn thể mà cho là thực, thôi sau này muốn sao mặc lòng. » Cách mấy ngày, Điều-Thuyền lại sai Tiểu-Ngọc mời Lữ-Bố vào, tử-tê nói: « Công-tử thoát ra rồi, tôi xỉ-vả lão kia mãi, muốn những chết ngay, chỉ vì không sao quên được công-tử, nếu lão kia còn sống bao giờ đời ta không được yên thân chừng ấy, công-tử đã là bức anh-hùng, sao không giết nó đi. » Lữ-Bố nói: « Tôi sẵn lòng, mà chỉ sợ mang tiếng. » Điều-Thuyền nói: « Tuy gọi là bố con, nhưng có phải thực con đâu, vả cái con lao giáo hôm nọ, còn tình bố con gì nữa mà còn nghi-tâm. » Lữ-Bố nói: « Vây-cánh họ nhiều cũng nên sợ, để tôi bàn lại với ông Vương-Doãn cho vạn-toàn đã rồi sẽ hay. »

ĐOẠN THỨ HAI MƯỜI

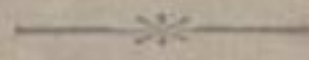
Điều-Thuyền lấy gươm tự-vẫn

Điều-Thuyền đưa thư về Vương-Doãn, nói rõ: « Lữ-Bố rắp lòng giết Đồng-Trác, mà chưa dám quyết, tôi kiếm kế xui-dục, đã nhận lời rồi, nay muốn bàn lại với cha, xin cha liệu mà nói cho được việc. » Vương-Doãn tiếp thư, sai dọn sẵn tiệc rượu, đợi mời Lữ-Bố. Lữ-Bố đến, mời ngồi nói qua công-việc trong triều rồi mời uống rượu, say nửa chừng. Doãn đuổi hết đầy-tớ ra, bảo Lữ-Bố rằng: « Ôn-hầu chắc là có việc muốn bàn cùng tôi, đây vắng cả xin cứ nói. » Lữ-Bố lấy làm lạ hỏi: « Ông có thuật gì mà đã sớm biết? » Nhân kể hết các việc mình định đối-phó với Đồng-Trác và hỏi nên làm

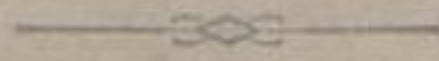
hay không? » Doãn võ tay nói: « Ôn-hầu định bụng thế thực là lòng trời xui ra, giặc Đồng tội to quá rồi, ai cũng muốn giết, chỉ sợ Ôn-hầu là bậc anh-hùng cho nên chữa giám vội, nếu Ôn-hầu thủ-xương, chẳng thiếu gì người theo, tôi tuy hèn cũng xin giúp một tay. » Lữ-Bố mừng quá, định đến sáng hôm sau buổi chiều thì giết. Đêm hôm ấy, đầu canh năm. Lữ-Bố ăn mặc tử-tế, cưỡi ngựa đi trước, Đồng-Trác đi sau vào chiều, mới đi đến gần cửa tả, nghe có tiếng reo-hò rầm-rĩ, Đồng-Trác sai Lữ-Bố đi xem việc gì. Lữ-Bố tể ngựa lên trước gặp Vương-Doãn lên tiếng khẩu-hiệu. Lữ-Bố liền quay ngựa về trước xe Đồng-Trác, Trác hỏi: « Đằng trước rộn-rịp gì thế? » Lữ-Bố bẩm: « Có một toán hợp-tập muốn giết quân gian-tặc bất-trung. » Trác quát to lên rằng: « Sao không giết nó đi! » Nói chữa rất lời, ngọn giáo Lữ-Bố đã đâm vào ngực Đồng-Trác xuất ra sau lưng rồi, chết ngay lập-tức, quân hầu thủ-hạ sợ Lữ-Bố, đều chạy trốn cả. Lữ-Bố tuốt gươm chặt đầu Đồng-Trác xách trong tay reo to lên rằng: « Ta phụng chỉ trém đầu giặc Đồng-Trác đây rồi! » Ngoại-giã là vô-tội cả, không việc gì mà sợ. » Điều-Thuyền nghe tin đích-xác rồi, ngửa mặt lên trời thở dài mà nói: « Ta nhịn-nhục sống gượng, làm cho trọn lòng trung-nghĩa của bố nuôi ta, bây giờ giặc Đồng-Trác chết rồi, thế là ta xong việc ta! » Thừa cơ lúc trong nhà đang bối-rối, nàng tìm được một thanh gươm sắc, tự đâm cổ mà chết. Lữ-Bố sấn vào thấy thầy Điều-Thuyền nằm đấy, ôm mà lăn khóc mãi-mãi không thôi.

*Phải đâu cái giống đa-tình,
Dẹp yên việc nước việc mình là xong.
Nhờ gươm giải tỏ tác lòng,
Ngàn thu cho đũa gian-hùng thử coi.*

THƠ VỊNH CỦA DỊCH-GIẢ

Bổng dầu dun-dủi mỹ-nhân ra,
 Tuổi trẻ chen vai dám giặc già.
 Mượn về phân-chi thay kiếm-kích,
 Đem thân bổ-liều gánh san-hà.
 Lò hương tâm-sự thể đêm nguyệt,
 Lưỡi kiếm anh-hùng nhẹ kiếp hoa.
 Trọn-vẹn lòng cha yên vãn nước,
 Điều-Thuyền mây mặt cõi Đông ta?

CA

Ngấn tay với chẳng đến trời,
 Đốt hương khân hết mọi lời đình-ninh.
 Gải tơ lo việc triều-đình,
 Lòng son thâu đến ông xanh chẳng là.

V A

NGUYỄN-ĐẠO-KÍNH THƯ-CỤC

Số 21, Phố gia Ngư (Rue Tirant) — Hanoi

Bản-cục đượg cần mời các bực tân cự
văn-sĩ để soạn và dịch các sách. Ngài nào có
lòng muốn giúp bản-cục xin mời quá-bộ lại
cho'i.

Ngài nào có sách mà không tiện xuất-bản,
muốn để bản-cục ấn-hành, cũng xin mời lại
thươ'ng-lượg.

NGUYỄN-ĐẠO-KÍNH

Dépôt légal effectué en conformité des
dispositions de l'art. 3 de la loi du 19 juillet 1881.
Chiffre du tirage s'élevant à deux mille deux
cent exemplaires.

Hanoi, le 10 juin 1928

Imprimerie Trimbavân Bich

KINH-ĐÀI THU-CỤC

LAN-HOA MỘNG

Chuyện một người tài-nữ làm nên sự-nghiep động-địa kinh-thiên khiến, cho bọn mây râu cũng phải thẹn, thế mà gặp phải chút duyên-phận éo-le, khiến cho những ngậm hờn nuốt giận.

Trọn bộ 8 quyển, giá 0\$64

XẢO-HỢP KỲ OAN

Tức là *Di ghẻ con chồng*

Đã có quyển thứ 5 và 6 đóng liền, giá. 0\$12

NGỌC-ĐƯỜNG-XUÂN

Chuyện một người danh-kỹ nước Tàu, nhan-sắc dễ đã khuynh-quốc khuynh-thành, hiệp-tràng lại thừa sánh trượng-phu quân-tử. Nơi lâu hồng đã để lọt mắt xanh, mà số bạc-mệnh còn bắt phải lưu-ly nơi hắc-ám. Khổ-nhục chán mọi được thanh-thời nơi kim-mã ngọc-đường. Gần có.

Trọn bộ 1 quyển, giá 0\$35

TƯ-MÃ CẦU-HOÀNG

Chuyện một nàng quả-phụ đem con mắt xanh tình đời kén được người tài-sĩ, mà đành :

Ôm cầm cố bước thuyền ai.

Tấm thân âu cũng một đời vinh-hoa.

Trọn bộ 1 quyển, đương in. Giá : 0\$10

*Nhà in mới mở. Giá tính phải
chăng. Công-việc làm đúng hẹn.*

NHÀ IN

TRỊNH-VĂN-BỊCH

38, Phố hàng Tre — Hà-nội

*Nhận in các thư giấy-mả, sách-
vở, danh-thiệp, vận vận.*

